

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce:

D ■ H ■ L ■, narozený dne ■■■■■
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem ■■■■■
zastoupený advokátem Mgr. Markem Sedlákem
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

takto:

I. Žalovaný je povinen do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku rozhodnout o žádosti žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty podané dne 18. 9. 2019.

II. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci náhradu nákladů v řízení ve výši 14 342 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti správního orgánu, a to Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, a žádal, aby bylo zdejší soudem rozhodnuto, že žalovaný je povinen vydat rozhodnutí ve věci správního řízení o jeho žádosti ve věci zaměstnanecké karty.

II.

Žaloba

2. V podané žalobě žalobce uvedl, že podal dne 18. 9. 2019 u odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra v Plzni žádost o prodloužení zaměstnanecké karty. Žádost byla přijata, ale poté byla na žalobce přivolána policie s tím, že na území ČR pobývá nelegálně. Žádost byla žalobci následně vrácena, aniž by byla jeho žádost řádně zaevidována, avšak k jejímu podání došlo a řízení o ní bylo zahájeno. Dne 6. 12. 2019 podal žalobce ke Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, o níž nebylo ke dni podání žaloby rozhodnuto. Vzhledem ke shora uvedenému tedy žalobce žádal, aby zdejší soud uložil žalovanému povinnost vydat do 30 dnů ode dne právní moci rozsudku rozhodnutí ve věci správního řízení o žádosti o vydání zaměstnanecké karty.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Ve vyjádření k podané žalobě žalovaný uvedl, že s žalobou nesouhlasí, neboť žalobce dne 18. 9. 2019 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu ve formě zaměstnanecké karty nepodal, tudíž není vedeno žádné řízení o jeho pobytovém oprávnění na území ČR. Žalobce se dostavil na přepážky OAMP v Plzni s úmyslem požádat o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty, ale k faktickému podání žádosti nedošlo, a to i s ohledem na skutečnost, že žalobce byl předán Policií ČR, protože od 30. 12. 2018 pobýval na území ČR bez platného pobytového oprávnění. Žalovaný dodal, že Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců usnesením ze dne 10. 1. 2020 nevyhověla návrhu žalobce na provedení opatření proti nečinnosti správního orgánu.
4. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Replika

5. V podání ze dne 20. 2. 2020 žalobce, trvající na žalobě, konstatoval, že i kdyby došlo k situaci tak, jak ji ve vyjádření nepravdivě popisuje žalovaný, znamenalo by to, že řízení bylo zahájeno. Pokud se žalobce, jak tvrdí žalovaný, na pracoviště žalovaného se žádostí dostavil a žalovanému bylo zřejmé, že chce žádost podat, a žalovaný fyzické předání žádosti znemožnil tím, že žalobce předal policii ČR (není zřejmé, z čeho žalovaný odvozuje pravomoc nepřevzít podání a místo

toho předávat žadatele policii), nic to nemění na tom, že řízení bylo zahájeno, neboť žalovaný žádostí svým způsobem disponoval a věděl, z jakého důvodu ji žalobce přinesl na pracoviště žalovaného. V této souvislosti žalobce odkazoval na obdobnou situaci, kterou řešil Městský soud v Praze v rozsudku č. j. 5 Ca 285/2008 – 28 – 34 ze dne 29. 9. 2011.

6. Žalobce dále namítl, že na území České republiky nepobýval a ani nepobývá neoprávněně, jak tvrdí žalovaný, který k tomu ovšem zároveň neuvádí jakékoli konkrétní skutečnosti a důkazy.

V.

Posouzení věci

7. Vzhledem k tomu, že oba účastníci řízení s tímto postupem vyjádřili výslovný souhlas (žalovaný ve vyjádření k žalobě a žalobce v podání ze dne 13. 5. 2020), rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

VI.

Rozhodnutí soudu

8. V souladu s § 81 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí.
9. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. platí, že ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, se může žalobou domáhat toho, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo vydat osvědčení.
10. Podle § 81 odst. 2 s. ř. s. pak platí, že je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.
11. Žaloba je důvodná.
12. Soud předesílá, že podmínka stanovená v § 80 odst. 1 s. ř. s. byla splněna, protože žaloba byla podána dne 9. 1. 2020, kdy dne 18. 11. 2019 měla marně proběhnout lhůta stanovená pro vydání rozhodnutí dle § 80 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 169t odst. 6 písm. c) zákona o pobytu cizinců v délce 60 dnů od tvrzeného podání žádosti dne 18. 9. 2019. Zároveň žalobce v souladu s § 79 odst. 1 s. ř. s. bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti, když nadřízený orgán žalovaného usnesením ze dne 10. 1. 2020 nevyhověl jeho žádosti o přijetí opatření proti nečinnosti žalovaného ve věci řízení o sporné žádosti ze dne 6. 12. 2019.
13. Soud vyšel při rozhodnutí věci z následující právní úpravy.
14. Podle § 42g odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb. ve znění ke dni 18. 9. 2019 (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) platí, že zaměstnaneckou kartou se rozumí povolení k dlouhodobému pobytu opravňující cizince k přechodnému pobytu na území delšímu než 3 měsíce a k výkonu zaměstnání na pracovní pozici, na kterou byla zaměstnanecká karta vydána, nebo která byla oznámena za splnění podmínek uvedených v odstavcích 7 až 10, a to ode dne uvedeného v oznámení. Cizince, u kterého je podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno povolení k zaměstnání nebo který je

uveden v § 98 zákona o zaměstnanosti, opravňuje zaměstnanecká karta k pobytu na území za účelem zaměstnání. Podle § 44a odst. 9 ve spojení s § 169d odst. 1 zákona o pobytu cizinců se žádost o prodloužení platnosti zaměstnanecké karty podává ministerstvu a zákon nevyžaduje, aby cizinec podal žádost osobně.

15. Podle § 168 odst. 1 zákona o pobytu cizinců platí, že otázku podání žádosti je nutno posuzovat podle správního řádu. Podle § 44 odst. 1 správního řádu je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Podle § 37 odst. 5 správního řádu se podání se činí u správního orgánu, který je věcně a místně příslušný, přičemž podání je učiněno dnem, kdy tomuto orgánu došlo. Podle § 15 odst. 1 správního řádu platí, že jednotlivé úkony v řízení se činí písemně, pokud zákon nestanoví jinak nebo pokud to nevylučuje povaha věci, jednotlivé sdělení v průběhu řízení lze vůči přítomnému účastníku řízení učinit ústně, pokud ten na písemné formě netrvá, obsah úkonů prováděných jinou než písemnou formou se poznamená do spisu, nestanoví-li zákon jinak. Ust. § 15 odst. 2 správního řádu stanoví, že úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu.

16. Z judikatury správních soudů rezultují tyto závěry.

17. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu čj. 7 Azs 282/2014 – 48, ze dne 30. dubna 2015, vyplývá, že rozhodující pro posouzení, zda byla správnímu orgánu podána žádost, již bylo zahájeno správní řízení, je skutečnost, zda se žádost dostala do dispozice správního orgánu („Je nerozhodné, že účastnice řízení podala žádost formálně jako přílohu jiné žádosti. Naopak podstatné je, že byla v souladu s § 70 odst. 1 zákona o pobytu cizinců podána na úředním tiskopise a dostala se do dispozice příslušného zastupitelského úřadu.“).

18. Městský soud v Praze řešil v rozsudku ze dne 23. března 2016, čj. 3 A 108/2015 – 35, případ, kdy cizinka dne 26. 9. 2014 podala prostřednictvím e-mailu u zastupitelského úřadu žádost o povolení k dlouhodobému pobytu a dne 29. 9. 2014 se osobně dostavila na zastupitelský úřad za účelem osobního podání žádosti a převzetí potvrzení o podání. Zde žádost osobně předala pracovníkovi úřadu, následně jí bylo sděleno, že není registrována v systému visapoint a že z tohoto důvodu nelze žádost přijmout. Žádost tak spolu s přílohami byla vrácena žalobkyni zpět, přestože se žalobkyně dožadovala, aby si úřad žádost ponechal. Tento případ soud posoudil tak, že „S ohledem na citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců má soud za to, že na základě žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, kterou podala žalobkyně, bylo zahájeno správní řízení. Tato žádost byla sice podána elektronicky bez zaručeného podpisu, následně třetího dne však byla podána osobně na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je žalobkyně státní příslušnicí tak, jak vyžaduje § 169 odst. 13 a 14 zákona o pobytu cizinců, v tehdy účinném znění. Právě tohoto dne (tj. 29. 9. 2014) došlo k řádnému podání žádosti. Podstatné je, že žádost byla podána osobně na úředním tiskopise a dostala se do dispozice příslušného zastupitelského úřadu. Pokud ji pracovník zastupitelského úřadu žalobkyni následně vrátil, učinil tak až poté, kdy již řízení bylo zahájeno.“

19. Opět Městský soud v Praze v rozsudku čj. 3 A 157/2015 – 46, ze dne 25. května 2016, posuzoval kauzu, kdy cizinec podal dne 15. 12. 2014 na zastupitelském úřadu žádost o povolení k dlouhodobému pobytu a následně však byla žádost žalobci proti jeho vůli vrácena. Soud dospěl k závěru, že „S ohledem na citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců má soud za to, že na základě žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, kterou podal žalobce dne 15. 12. 2014 u Zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji, bylo zahájeno správní řízení. Podstatné je, že žádost byla podána osobně na úředním tiskopise a dostala se do dispozice příslušného zastupitelského úřadu. Pokud ji pracovník zastupitelského úřadu žalobci následně vrátil, učinil tak až poté, kdy již řízení bylo zahájeno.“

20. V usnesení čj. 9 A 99/2016 – 45, ze dne 30. května 2017, řešil Městský soud v Praze, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu případ, kdy cizinka dne 8. 4. 2016 na podatelně Ministerstva vnitra podala žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu a následně žalovaný přípisem ze dne 21. 4. 2016 tuto žádost žalobkyni vrátil s odůvodněním, že dle [§ 169 odst. 16](#) zákona o pobytu cizinců ve spojení s [§ 37 odst. 1](#) a [§ 15 odst. 2](#) správního řádu nelze na žádost žalobkyně pohlížet jako na žádost podanou osobně. Soud dospěl k závěru, že předmětná žádost byla u žalovaného podána a že řízení o ní bylo zahájeno, proto zásahovou žalobu jako nepřijatelnou odmítl.
21. Soud konstatuje, že žalobcem odkazovaný rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5 Ca 285/2008 – 28 – 34 ze dne 29. 9. 2011 v dostupných právnických databázích nenalezl (ASPI, Beck-online, judikatura zveřejněná na www.nssoud.cz).
22. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti: Ze záznamu ze dne 18. 9. 2019 pořízeného úřední osobou I. [REDAKCE] K. [REDAKCE] vyplývá, že se žalobce k žalovanému dostavil s předmětnou žádostí, kdy úřední osoba zjistila, že platnost jeho zaměstnanecké karty skončila již dne 29. 12. 2018, a proto předala žalobce odboru cizinecké policie. Podáními ze dne 28. 10. 2019, 11. 11. 2019 a 6. 12. 2019 se žalobce prostřednictvím svého zástupce u žalovaného domáhal informací o žádosti a tvrdil, že žádost podal, byla správním orgánem přijata a poté mu byla vrácena. Žalovaný sdělil žalobci vyzněními ze dne 5. a 25. 11. 2019, že žalobce žádost nepodal, že se jen dostavil k žalovanému s úmyslem žádost podat. Usnesením ze dne 10. 1. 2020 nevyhověla Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců návrhu žalobce na provedení opatření proti nečinnosti s odůvodněním, že žalovaný žádné řízení o žádosti žalobce nevede.
23. Klíčovou spornou otázkou bylo posouzení, zda žalobce podal či nepodal dne 18. 9. 2019 předmětnou žádost ve věci zaměstnanecké karty (čl. 40 soudního spisu). Výše popsanou právní úpravu s přihlédnutím k judikatuře správních soudů vykládá soud tak, že podání je správního orgánu osobně podáno tehdy, dostalo-li se do dispozice správního orgánu. Pokud se správní orgán dispozice žádostí zbaví (ať již zničením žádosti nebo vrácením žádosti nebo jinak), pak to nic nemění na tom, že žádost, slovy § 44 odst. 1 správního řádu, došla správnímu orgánu. Dispozicí je míněno panství nad žádostí realizované jejím předáním do rukou úřední osoby. Z toho vyplývá závěr, že převezme-li úřední osoba do rukou podání podatele, nahlédne ho něj a poté ho podateli ho vrátí, realizuje tím úřední osoba odmítnutí převzetí podání. Bylo by v rozporu s principy dobré správy, kdyby v popsaném případě nedošlo k podání.
24. Soud konstatuje, že mezi účastníky vzhledem k jejich skutkovým tvrzením v podáních soudu nebylo sporu o tom, že se dne 18. 9. 2019 dostavil žalobce se žádostí k žalovanému, žalovaný poté, co se seznámil s žádostí a údaji v cizineckém informačním systému zavolal policii, vrátil žalobci žádost a policie žalobce odvedla. Z předávacího protokolu ze dne 18. 9. 2019 vyplynulo, že se žalobce k žalovanému dostavil s žádostí, žalovaný provedl kontrolu cizineckého informačního systému, čímž zjistil, že žalobce pobýval na území neoprávněně, a proto žalobce předal odboru cizinecké policii.
25. Soud přisvědčuje žalobci, že i průběh událostí sporného dne podaný žalovaným v jeho vyjádření k žalobě prokazuje, že žádost žalobce podal, neboť žalovaný potvrdil, že mu byl znám úmysl žalobce podat žádost, ale je k podání nedošlo kvůli tomu, že žalobce převzala žalovaným přivolaná policie. Žalovaný postupoval nesprávně, když přijal a vrátil žádost žalobce (verze žalobce) nebo nepřijal žádost z důvodů na straně žalovaného (verze žalovaného). Žalovaný jako orgán státní moci měl žádost od žalobce převzít (verze žalovaného) nebo mu ji nevracet (verze žalobce), protože mu nepříslušelo právo odmítnout podání žalobce (z jakýchkoli důvodů). Žalovaný měl žádost převzít, ponechat si ji a vyřídit ji, přičemž na tomto postupu nic nemění

aktivita žalovaného při zadržení žalobce policií. V každém případě se však žádost dostala do dispozice žalovaného (verze žalobce) nebo se do jeho dispozice nedostala, protože ji odmítl přijmout (verze žalovaného), kdy obě skutkové verze vedou k právnímu závěru, že k podání žádosti žalobce žalovanému dne 18. 9. 2019 došlo a řízení o této žádosti bylo tímto dnem zahájeno.

26. Žaloba žalobce je proto důvodná, neboť dne 18. 9. 2019 došla žádost žalobce žalovanému a tímto dnem bylo zahájeno správní řízení o žádosti žalobce, v němž měl žalovaný rozhodnout do 18. 11. 2019. Žalobce marným podáním žádosti dne 6. 12. 2019 u nadřízeného orgánu žalovaného vyčerpal prostředky právní ochrany proti nečinnosti žalovaného a oprávněně se tudíž domáhá svou žalobou této ochrany u správního soudu. Ve smyslu § 81 odst. 1 s. ř. s. nebylo zjištěno, že by žalovaný v posuzovaném řízení byl činný. Výrokem I tohoto rozsudku proto soud uložil žalovanému v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. povinnost vydat v řízení o předmětné žádosti žalobce rozhodnutí a stanovil mu k tomu lhůtu 60 dnů, která se jeví jako přiměřená a nepřesahuje šedesátidenní lhůtu stanovenou zákonem o pobytu cizinců. Při stanovení lhůty soud přihlédl k tomu, že bude nezbytné, aby žalovaný ve věci provedl celé správní řízení.

27. Soud dodává, že neprováděl žalobcem navržené důkazy spočívající ve výsledku žalobce, výsledku sv. B. T. I. a výsledku dvou úředních osob (I. K. a V. Č.), protože vyšel ze skutkového stavu tvrzeného žalobcem, potvrzeného v právně rozhodných skutečnostech žalovaným v průběhu soudního řízení správního, tudíž provádět důkazy navržené žalobcem by bylo nevhodné. Ze stejného důvodu nebylo zapotřebí provádět k důkazu prohlášení žalobce a doprovázející paní B. T. I. Pokud jde o spis KŘCP Plzeňského kraje sp. zn. KRPP-128062/ČJ-2019-030022, pak ten podle skutkových tvrzení žaloby nemohl přispět k posouzení důvodnosti žaloby, protože se netýkal jednání úředních osob při přijímání žádosti žalobce, ale skutečností nastalých (podle žaloby) poté.

VII.

Náklady řízení

28. Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle něž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení plně úspěšný. V tomto řízení byl procesně úspěšný žalobce a náleží mu proto náhrada nákladů řízení v celkové výši 14 342 Kč. Náklady žalobce tvoří jednak soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, dále pak odměna za 3 úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu (převzetí právního zastoupení, podání žaloby a repliky). Podle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, činí výše odměny za jeden úkon právní služby 3 100 Kč ($3 \times 3\,100 = 9\,300$ Kč). Náhrada hotových výdajů pak dle § 13 odst. 4 advokátního tarifu tvoří 300 Kč za každý úkon ($3 \times 300 = 900$ Kč). Součástí odměny advokáta žalobce je i 21 % DPH ze součtu těchto částek (10 200 Kč) ve výši 2 142 Kč. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle § 160 odst. 1 in fine o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. s přihlédnutím k možnostem žalovaného tuto platbu realizovat.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 20. května 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu